

El Papa: què prometem als infants?

En l'audiència de dimecres 14 d'octubre, el Papa parlà de l'amor dels pares vers els fills que és una porta oberta a l'amor de Déu, però abans va demanar perdó pels escàndols que hi pugui haver hagut a Roma o al Vaticà.

15/10/2015

*Audiència, dimecres 14 d'octubre de
2015*

La Família 30. - Promeses als nens

Estimats germans i germanes, bon dia! Avui, com que les previsions del temps eren poc segures i es preveia pluja, aquesta audiència es fa simultàniament en dos llocs: nosaltres aquí a la plaça i 700 malalts a l'Aula Pau VI que segueixen l'audiència per la pantalla. Estem tots units i els saludem amb un aplaudiment.

La paraula de Jesús és forta avui: “Ai del món pels escàndols”. Jesús és realista i diu: “És inevitable que hi hagi escàndols, però ai de l'home pel qui vénen els escàndols”. Jo voldria, abans de començar la catequesi, en nom de l'Església, demanar-vos perdó pels escàndols que aquests últims temps hi ha hagut ja sigui a Roma o bé al Vaticà, us demano perdó.

Avui reflexionarem sobre un tema molt important: les promeses que

fem als infants. No parlo tant de les promeses que fem aquí i allà, durant el dia, per fer-los contents o per fer-los ser bons minyons (potser amb algun truc innocent: et dono un caramel i promeses semblants...), per atreure'ls a implicar-se més a l'escola o per dissuadir-los d'algun caprici. Parlo d'altres promeses, de les promeses més importants, decisives per a les seves expectatives davant les dificultats de la vida, per la seva confiança en els éssers humans, per la seva capacitat de concebre el nom de Déu com una benedicció. Són promeses que nosaltres els fem.

Nosaltres els adults estem disposats a parlar dels nens com d'una promesa de la vida. Tots diem: els nens són una promesa de la vida. I ens commovem fàcilment dient als joves que són el *nostre* futur, és veritat. Però a vegades em pregunto si som prou seriosos amb el *seu* futur, amb el futur dels nens i amb el futur dels

joves! Una pregunta que ens hauríem de fer més sovint és aquesta: ¿som fidels a les promeses que fem als nens, fent-los venir al nostre món? Nosaltres els fem venir al món i aquesta és una promesa, què els prometem?

Benvinguda i cura, proximitat i atenció, confiança i esperança, són algunes de les promeses de base, que es poden resumir en una sola: amor. Nosaltres prometem amor, és a dir, amor que es manifesta en l'acolliment, en la cura, en la proximitat, en l'atenció, en la confiança i en l'esperança, però la gran promesa és l'amor. Aquesta és la manera més justa d'acollir un ésser humà que ve al món i tots nosaltres l'aprenem, abans de ser-ne conscients. A mi m'agrada tant quan veig els pares i les mares, quan passo entre vosaltres, portant-me un nen, una nena petits i pregunto: “Quants anys té?” –“Tres setmanes, quatre

setmanes... demano la benedicció del Senyor”. Això també és amor. L’amor és la promesa que l’home i la dona fan a cada fill: des que és concebut en el pensament.

Els nens vénen al món i esperen tenir la confirmació d’aquesta promesa: l’esperen d’una manera total, confiada, indefensa. N’hi ha prou de mirar-los: en totes les ètnies, en totes les cultures, en totes les condicions de vida! Quan succeeix el contrari, els nens queden ferits per un “escàndol”, per un escàndol insuportable, tan més greu, ja que no tenen manera d’entendre’l. No poden entendre què succeeix. Déu vetlla sobre aquesta promesa, des del primer instant. Recordeu què diu Jesús? Els Àngels dels infants reflecteixen la mirada de Déu, i Déu no perd mai de vista els infants (cfr *Mt* 18, 10). Ai d’aquells que traeixen la seva confiança, ai! El seu abandonament confiat a la nostra

promesa, que ens compromet des del primer moment ens jutja.

I voldria afegir una altra cosa, amb molt de respecte per a tots, però també amb molta franquesa. La seva espontània confiança en Déu mai ha de ser danyada, sobretot quan això succeeix per culpa d'una certa presumpció (més o menys inconscient) de substituir-lo a Ell. La tendra i misteriosa relació de Déu amb l'ànima dels nens no hauria de ser mai violada. És una relació real, que Déu la vol i Déu la guarda. El nen és a punt des del moment del seu naixement per sentir-se estimat de Déu, i està preparat per això. Tan aviat com és capaç de sentir que és estimat per si mateix, un fill sent també que hi ha un Déu que estima els nens.

Els nens, tot just acabats de néixer, comencen a rebre un regal, junt amb l'aliment i les atencions, la

confirmació de les qualitats
espirituals de l'amor. Els actes de
l'amor passen a través del do del
nom personal, el compartir el
llenguatge, les intencions de les
mirades, les il·luminacions dels
somriures. Aprenen així que la
bellesa de la relació entre els éssers
humans arriba a la nostra ànima,
cerca la nostra llibertat, accepta la
diversitat de l'altre, el reconeix i el
respecta com a interlocutor. Un
segon miracle, una segona promesa:
nosaltres –pare i mare– ens lliurem a
tu, per donar-te tu a tu mateix! I això
és amor, que porta una espurna de
l'amor de Déu! Però vosaltres, pares i
mares, teniu aquesta espurna de Déu
que doneu als nens, vosaltres sou
instrument de l'amor de Déu i això és
bonic, bonic, bonic!

Només si mirem els nens a través
dels ulls de Jesús, podem realment
comprendre en quin sentit,
defensant la família, protegim la

humanitat! El punt de vista dels infants és el punt de vista del Fill de Déu. L'Església mateixa, en el Baptisme, fa grans promeses als nens, amb les quals compromet els pares i la comunitat cristiana. Que la santa Mare de Jesús – mitjançant la qual el Fill de Déu ens ha arribat a nosaltres, estimat i engendrat com un infant – faci l'Església capaç de seguir el camí de la seva maternitat i de la seva fe. I sant Josep – home just, que l'ha acollit i protegit, honorant amb coratge la benedicció i la promesa de Déu – ens faci a tots capaços i dignes d'acollir Jesús en tots els nens que Déu envia a la terra.

*Traducció: Josep Ma Torrents –
Catalunya Religió*

dev.opusdei.org/ca-es/article/el-papa-que-prometem-als-infants/ (11/08/2025)